

Arrest

nr. 217 914 van 5 maart 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 2 januari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 december 2017 houdende een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die *loco* advocaat L. RECTOR verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 december 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een inreisverbod. Deze beslissing wordt op dezelfde dag ter kennis gebracht van verzoeker.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten;

Naam; A.
voornaam: A.
geboortedatum: (...) 1988
geboorteplaats : Eritrea
nationaliteit : Eritrea

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 19.12.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ~~2 ° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd;~~

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens inklimming. (PV BR.65.LL.125337/2017 van de politie zone van PZ BRUSSEL HOOFDSTAD ELSENE.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een Inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Over de ontvankelijkheid

Bij beschikking van 19 december 2018 vroeg de Raad voor vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) aan de partijen om op grond van artikel 39/62 van de vreemdelingenwet alle inlichtingen en bescheiden over te maken met betrekking tot de actuele situatie van verzoeker. Op 16 januari 2019 deelt de gemachtigde mee dat verzoeker op 26 januari 2018 werd overgedragen naar Frankrijk en dat op 22 juni 2018 een beslissing werd genomen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Hierbij wordt onder meer een verslag van vertrek gevoegd waaruit blijkt dat verzoeker op 26 januari 2018 zonder verzet is vertrokken naar Frankrijk.

Uit het administratief dossier blijkt dat op 4 januari 2018 een verzoek werd gericht aan de Franse instanties met toepassing van de Dublin III-verordening, hetgeen werd aanvaard.

Ter terechtzitting van 23 januari 2019 vraagt de waarnemend voorzitter de partijen naar hun standpunt terzake en zij bevestigen de overdracht van verzoeker naar Frankrijk op 26 januari 2018. Verweerder meent dat verzoeker geen belang meer heeft bij het beroep, met verwijzing naar artikel 74/12 van de vreemdelingenwet. Verzoeker meent wel nog belang te hebben en vraagt de opheffing of opschorting om humanitaire redenen.

De Raad stelt vast dat het inreisverbod wordt opgelegd "voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven".

Echter, uit artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet blijkt dat een inreisverbod een principiële gelding heeft voor het grondgebied van alle lidstaten of uitzonderlijk enkel voor het Belgisch grondgebied. Thans ligt geen nationaal inreisverbod voor waarvan de draagwijdte tot het grondgebied van België is beperkt.

Men kan niet gelijktijdig het voorwerp uitmaken van een inreisverbod, waarvan de draagwijdte niet beperkt is tot het Belgisch grondgebied en dus conform artikel 1, § 1, 8° van de vreemdelingenwet een gelding heeft voor het grondgebied van alle lidstaten, en van de overdracht naar Frankrijk.

Artikel 1, § 1, 8° van de vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“inreisverbod: de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt;”

De definitie werd overgenomen uit artikel 3, 6° van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), waarbij de Belgische wetgever daarnaast ook in de uitzonderlijke situatie van het nationale inreisverbod heeft voorzien. De situatie echter waarbij een inreisverbod niet beperkt is tot België en een draagwijdte heeft die geldt voor alle lidstaten met uitzondering van de lidstaat waar hij zich mag naartoe begeven, vindt geen wettelijke grondslag in artikel 1, § 1, 8° van de vreemdelingenwet.

In dit verband wordt in de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeer gerelateerde taken, op pagina 124 benadrukt als volgt:

“EU brede werking

Een inreisverbod verbiedt de toegang tot het grondgebied van alle lidstaten: uit de bewoordingen van overweging 14 van de terugkeerrichtlijn en uit een systematische vergelijking van alle taalversies van de richtlijn (met name de Engelse en Franse teksten) blijkt duidelijk dat een inreisverbod de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten verbiedt. De Deense versie, waarin het enkelvoud wordt gebruikt („ophold på en medlemsstats”), bevat een kennelijke vertaalfout. De EU-brede werking van een inreisverbod vormt voor Europa een van de belangrijkste meerwaarden van de richtlijn. De EUbrede werking van een inreisverbod moet duidelijk worden vermeld in het aan een onderdaan van een derde land uitgevaardigd inreisverbod. Inreisverboden zijn bindend voor alle lidstaten die gebonden zijn door de terugkeerrichtlijn, dat wil zeggen alle lidstaten (met uitzondering van het Verenigd Koninkrijk en Ierland) plus de met Schengen geassocieerde landen (Zwitserland, Noorwegen, IJsland en Liechtenstein).

[...]

Louter nationale inreisverboden: het is niet verenigbaar met de terugkeerrichtlijn om louter nationale migratiegerelateerde inreisverboden uit te vaardigen. In de nationale wetgeving moet worden bepaald dat inreisverboden die in verband met terugkeerbesluiten worden uitgevaardigd de toegang tot en het verblijf in alle lidstaten verbieden, bijvoorbeeld door de verplichting op te leggen om systematisch alle dergelijke inreisverboden in het SIS te registreren. Indien echter een onderdaan van een derde land aan wie lidstaat A een inreisverbod heeft opgelegd in het bezit is van een door lidstaat B afgegeven verblijfsvergunning en lidstaat B die vergunning niet wenst in te trekken, en na een in artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst vastgestelde raadpleging als bedoeld in artikel 11, lid 4, van de terugkeerrichtlijn, moet lidstaat A het EU-brede inreisverbod intrekken maar mag hij de onderdaan van een derde land op zijn nationale signaleringslijst zetten overeenkomstig artikel 25, lid 2, laatste zin, van de Schengenuitvoeringsovereenkomst (lex specialis) (zie ook punt 11.8).”

Zoals reeds gesteld ligt thans geen nationaal inreisverbod voor, zodat verzoeker niet tegelijk van een inreisverbod en van een overdrachtsbesluit, gestoeld op de Dublin III-verordening het voorwerp kan uitmaken. Bijgevolg is de thans bestreden beslissing impliciet doch zeker opgeheven.

Aangezien de bestreden beslissing werd opgeheven, is het beroep zonder voorwerp en derhalve doelloos geworden.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN